

ЕДГАР АЛЪН ПО ЮЛАЛЮМ

Превод от английски: Георги Михайлов, 1920

chitanka.info

Небосводът бе скръбно надвесен,
вихър ронеше жълти листа,
вихър гонеше мъртви листа. —
То бе нощ — късна нощ в късна есен —
нощ над всички нощи над света —
бе сред Вейрския край омагесан,
бе край езеро Обер, в нощта, —
там сред Вейрския лес омагесан,
дето призраци бродят в нощта.

Там в една исполинска алея
с кипариси, склонени над мен,
тъй печално склонени над мен,
бродех с мойта Душа, — със Психея.
А духът ми бе плам разкален,
като огнен поток разкален,
който с лава щом гневно залее
върха Янек — лети устремен,
като стене, и свети, и тлее
през нощите на север студен.

В разговор меланхолно унесен,
думи ронеха наш'те уста,
както вихърът жълти листа. —
Аз забравих, че бе късна есен
и нощта на нощите в света —
аз не помнех тоз край омагесан
и мъглите над Обер в нощта, —
нито Вейрския лес омагесан,
дето призраци бродят в нощта.

Полунощ вече бе превалила:
заредяха звезди към възток
сякаш чакаха ден от възток
и тогава, лъчи заструила

в лъкатушен и светъл поток,
там Астарта, едва появила
своя сърп фантастичен, двурог,
възгоря в небосклона — извила
своя сърп фантастичен, двурог.

Аз казах: „Тя засенва Диана,
тя се носи в ефирно море —
от въздишки ефирно море;
тя в сърцето ми знай всяка рана,
дето червеят нивга не мре;
и предвестница скъпа, желана,
на Лъва над звездите изгря —
в мрака нас да упъти изгря,
да вести в наш'та скръб непрестанна
нам небесен покой — тя изгря!“

Но Психея простена неволно:
„Аз не вярвам звездата в нощта!
Тя е бледна! Тя свети в нощта!
Тук е страшно! — и скръбно! — и болно!
Да си идем от тия места!“ —
И от ужас сломена, безволна,
в миг отпусна крилата си тя
над развеяни мъртви листа —
да се ваят в праха, меланхолно,
над развеяни мъртви листа.

„Туй е сън — и той странен изглежда —
утешавах я тъжен и блед —
но без страх нека минем напред!
Погледни: красота и надежда
над нощта тя разлива навред
и ни праща далечен привет!
Нека смело ней в сетен копнеж да
доверим своите мъки безчет —
тя от земния мрак ни извежда

*и напътства в небесен полет,
тъй жадуван сред мъки безчет!“*

*Тъй мълвах и вървах аз до нея,
над листата из нашия друм,
глух за техните вопли и шум, —
и видях гроб пред нас да чернее,
чийто надпис смути моя ум,
но, уви! — не разбра моят ум —
и през сълзи прочете Психея:
„Тука твойта любов — Юлалюм —
спи во веки веков — Юлалюм“.*

*И посърна в тоз край омагесан
моят дух под дъха на скръбта,
както жълтите мъртви листа —
и разбрах аз, че бе късна есен
и нощта на нощите в света,
сред която аз бродех унесен,
Запленен навсегда от смъртта —
о, кой Демон, кой Дух на Скръбта
ме доведе сред тия места!
— И сега ми е Вейр известен,
с езерото Обер във нощта,
и Вейрския лес омагесан,
дето призраци бродят в нощта.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.